

- 2) Czy zmianę przepisów krajowych w sposób przedstawiony powyżej (pkt 13, 14, 16 i 17 oraz w szczególności pkt 36–41 niniejszego wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym), której celem było wpłynięcie na ceny dystrybucji energii elektrycznej w sposób przedstawiony na etapie prac przygotowawczych nad zmianą ustawy poprzez dokonanie w krajowej ustawie o rynku energii elektrycznej zmian dotyczących otoczenia regulacyjnego dla operatorów systemów, które to zmiany same w sobie nie stanowiły wprawdzie bezpośredniej ingerencji ani w taryfy przesyłowe lub dystrybucyjne, ani w metody ich obliczania, ale wskutek których krajowy organ regulacyjny musiał zmienić stosowane przez siebie metody kontroli w środku okresu kontrolnego, należy uznać za zgodną z art. 57 ust. 4 i 5 dyrektywy w sprawie rynku wewnętrznego energii elektrycznej w odniesieniu do wymogu niezależności organu regulacyjnego?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej oraz zmieniającej dyrektywę 2012/27/UE (Dz.U. 2019, L 158, s. 125).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Satversmes tiesa (Łotwa) w dniu 1 lutego 2023 r. – AZ, 1Dream OÜ, Produktech Engineering AG, BBP, Polaris Consulting Ltd/Latvijas Republikas Saeima

(Sprawa C-49/23, 1Dream si in.)

(2023/C 127/27)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Satversmes tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AZ, 1Dream OÜ, Produktech Engineering AG, BBP, Polaris Consulting Ltd

Druga strona postępowania: Latvijas Republikas Saeima

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowanie krajowe, na podstawie którego sąd krajowy rozstrzyga w przedmiocie konfiskaty korzyści pochodzących z przestępstwa w odrębnym postępowaniu dotyczącym mienia uzyskanego niezgodnie z prawem, które to postępowanie toczy się niezależnie od głównego postępowania karnego jeszcze przed stwierdzeniem popełnienia przestępstwa i przed uznaniem danej osoby za winną jego popełnienia, i które to uregulowanie jednocześnie przewiduje konfiskatę na podstawie materiałów pochodzących z akt sprawy karnej, jest objęte zakresem stosowania dyrektywy 2014/42 (¹), w szczególności jej art. 4, i decyzji ramowej 2005/212 (²), w szczególności jej art. 2?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy należy uznać, że pojęcie „nakaz konfiskaty” w rozumieniu dyrektywy 2014/42, w szczególności jej art. 8 ust. 6 zdanie drugie, obejmuje nie tylko orzeczenia sądowe stwierdzające, że mienie zostało uzyskane niezgodnie z prawem i nakazujące jego konfiskatę, lecz także orzeczenia kończące postępowanie dotyczące mienia uzyskanego niezgodnie z prawem?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy uregulowanie, które nie przewiduje prawa osób związanych z mieniem do zaskarżenia nakazów konfiskaty, jest zgodne z art. 47 karty i art. 8 ust. 6 zdanie drugie dyrektywy 2014/42?
- 4) Czy zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie temu, aby sąd konstytucyjny państwa członkowskiego, który rozpatruje skargę konstytucyjną na uregulowanie krajowe uznane za niezgodne z prawem Unii, stwierdził, że zastosowanie ma zasada pewności prawa i że skutki prawne tego uregulowania zostają tymczasowo utrzymane w mocy do chwili ustalonej w orzeczeniu sądu konstytucyjnego jako chwila, od której sporny przepis przestanie wywierać skutki?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej (Dz.U. 2014, L 127, s. 39).

(²) Decyzja ramowa Rady 2005/212/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa (Dz.U. 2005, L 68, s. 49).